

Τι γίνεται στο εξωτερικό

■ **Γερμανία:** Στη Γερμανία για να κινηθούν οι διαδικασίες του αυτόματου διαζυγίου απαιτείται το ζευγάρι να βρίσκεται σε διάσταση από 3 μέχρι 6 χρόνια.

■ **Βρετανία:** Στο Ηνωμένο Βασίλειο το ζευγάρι πρέπει να ζει ξεχωριστά πέντε χρόνια ώστε ο ένας εκ των δύο να καταθέσει αίτηση διαζυγίου, ανεξαρτήτως αν ο δεύτερος δίνει τη συγκατάθεσή του ή όχι.

■ **Ιταλία:** Σύμφωνα με όσα ορίζει ο ιταλικός νόμος, το ζεύγος θα πρέπει να έχει συμπληρώσει τρία χρόνια εν διαστάσει για να εκδοθεί αυτόματα το διαζύγιο.

■ **Γαλλία:** Ο Γάλλος για να αποδεσμευθεί από τα «δεσμά» του γάμου και να κινήσει τις απαραίτητες διαδικασίες, όταν βρίσκεται σε διάσταση με το σύντροφό του πρέπει να περάσουν έξι χρόνια. Ενώ για να κάνει εν γένει αίτηση διαζυγίου πρέπει να περάσει ένας χρόνος από τότε που παντρεύτηκε.

■ **Καναδάς:** Στον Καναδά δεν παίζει ρόλο πόσο χρόνο το ζευγάρι βρίσκεται εν διαστάσει, καθώς δεν έχει καθιερωθεί το αυτόματο διαζύγιο.

■ **ΗΠΑ:** Δεν ισχύει το ίδιο νομικό πλαίσιο σε όλες τις αμερικανικές πολιτείες, αλλά σε καθεμία ορίζεται διαφορετικό χρονικό διάστημα για την έκδοση διαζυγίου. Σε αρκετές πόλεις, όπως η Νέα Υόρκη, η Νεβάδα και η Ουάσινγκτον το ζευγάρι για να πάρει διαζύγιο πρέπει να βρίσκεται μόνο ένα χρόνο σε διάσταση. Πολλές φορές αν καταθέσει ικανοποιητικά στοιχεία στο δικαστή μπορεί να πάρει το χαρτί του διαζυγίου πιο σύντομα.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ

ΑΝΤΩΝΗΣ Γ.
ΚΑΡΑΜΠΑΤΖΟΣ

ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΣΩΣΤΗ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ

Όπως είναι πρόδηλο, η προτεινόμενη ρύθμιση αποσκοπεί στην αισθητή συντόμηση της διαδικασίας εκδόσεως του κατ' αντιδικίαν διαζυγίου. Ο κλονισμός των σχέσεων μεταξύ των συζύγων θα τεκμαίρεται πλέον αμάχητα μετά την πάροδο διετίας από τότε που οι συζυγοί βρίσκονται σε διάσταση - και όχι τετραετίας, όπως προβλέπει το ισχύον άρθρο 1439 παρ. 3 του Αστικού Κώδικα. Η ρύθμιση κινείται προς τη σωστή κατεύθυνση, δεδομένου ότι το ισχύον δίκαιο οδηγεί στην πράξη σε μία αρκετά χρονοβόρα διαδικασία, η οποία συχνά φθάνει να διαρκεί περί τα οκτώ έτη (λόγω ενδίκων βοηθημάτων) - όλα αυτά δε τη στιγμή που ο συζυγικός δεσμός έχει πλήρως διαρρηχθεί. Η προτεινόμενη ρύθμιση εναρμονίζεται με νομοθεσίες άλλων ευρωπαϊκών χωρών, μερικές μάλιστα τις υπερβαίνει σε προοδευτικότητα (λ.χ. στη Γερμανία ο κλονισμός τεκμαίρεται αμάχητα μετά τριετία). Σημειωτέον δε ότι, όπως ήδη προβλέπει το ισχύον δίκαιο, η συμπλήρωση του χρόνου διάστασης δεν εμποδίζεται από «μικρές διακοπές» που έγιναν ως προσπάθεια αποκατάστασης των σχέσεων μεταξύ των συζύγων, οπότε και αυτές οι διακοπές θα προσμετρώνται στον ώριμο χρόνο. Πάντως και στο μέλλον θα εξακολουθεί να ισχύει η νομολογία των δικαστηρίων μας, σύμφωνα με την οποία ο εναγόμενος σύζυγος μπορεί να αμυνθεί κατά της αγωγής διαζυγίου (λόγω διετούς διάστασης), αν ισχυρισθεί ότι αυτή ασκείται καταχρηστικά, ότι δηλ. το διαζύγιο θα έχει εξαιρετικά δυσμενείς επιπτώσεις για τον ίδιο τον εναγόμενο σύζυγο ή τα τέκνα των διαδίκων, έτσι ώστε να επιβάλλεται η διατήρηση του γάμου.

Ο κ. Αντώνης Γ. Καραμπατζός είναι λέκτορας Αστικού Δικαίου της Νομικής Αθηνών

Τέλος το δικαστικό μαρτύριο για τους χωρισμένους

Θετικές χαρακτηρίζουν τις ρυθμίσεις Χατζηγάκη οι δικηγόροι

ΤΩΝ ΜΑΡΙΑΣ ΒΑΘΗ, ΜΑΡΙΑΣ ΚΟΛΛΙΑ

Σε μια χρονοβόρο διαδικασία που μπορούσε να «τραβήξει» έως και οκτώ χρόνια και να κοστίζει ακόμη και 15.000 ευρώ εγκλωβίζονταν κάθε χρόνο περίπου 3.000 ζευγάρια που επέλεγαν το αυτόματο διαζύγιο για να λύσουν το γάμο τους.

Εάν τα στοιχεία του Πρωτοδικείου Αθηνών απηχούν και τους μέσους όρους όλης της ελληνικής επικράτειας, το δρόμο του «αυτόματου διαζυγίου» ακολουθεί τα τελευταία χρόνια το 20%

των ζευγαριών που αποφασίζουν να χωριστούν. Απαραίτητη προϋπόθεση ήταν μέχρι σήμερα η πιστοποιημένη διάσταση των συζύγων για τουλάχιστον τέσσερα χρόνια. Και ύστερα ακολουθούσε ένα δικαστικό μαρτύριο. Η δικάσιμος οριζόταν ένα χρόνο μετά, ενώ αν ασκείτο έφεση ή αναίρεση από τον ένα σύζυγο, τότε το διαζύγιο μπορούσε να εκδοθεί σε συνολικό διάστημα 8 ετών.

«Όπως ο γάμος πρέπει να είναι πλέον η κοινή βούληση αυτόνομων ανθρώπων έξω από εκκλησίες και δεσμεύσεις», λέει ο κ. Ανδρέας Αναγνωστάκης, δικηγόρος στον Αρειο Πάγο, «έτσι και ένα διαζύγιο πρέπει να εκδίδεται απλά, με μία υπογραφή, χωρίς δικαστήρια, μητροπολίτες, αστυνομί-

ες και αλληλομηνύσεις. Η διετία είναι μια θετική εξέλιξη, διότι η νοοτροπία της τετραετούς παράτασης στο γάμο είναι αναχρονιστική και σκοπεύει στη διάσωση του γάμου για κοινωνικούς λόγους και προσχήματα. Οι νέοι άνθρωποι ύστερα από μια ατυχία πρέπει να ξαναφτιάχνουν τη ζωή τους και όχι να βρίσκονται εγκλωβισμένοι σε τετραετή εκκρεμότητα και ταλαιπωρία, συμπληρώνει ο ίδιος.

Τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας σε κάθε 100 γάμους αντιστοιχούν περίπου 22 διαζύγια. Ενδεικτικά το 2006 εκδόθηκαν 14.000 διαζύγια, ενώ 57.802 ζευγάρια ανέβηκαν τα σκαλιά της εκκλησίας ή του δημαρχείου. Πιο συγκεκριμένα, το 2006, 23 στους 100 γάμους κατέληξαν στο διαζύγιο, όταν

το 1992 ο αριθμός έφτανε μόλις στους οκτώ. «Όταν ένα ζευγάρι φτάνει στο σημείο να χωρίσει, δύσκολα η σχέση αποκαθίσταται. Η πολυχρόνη διαμάχη κοστίζει όχι μόνο σε χρήμα, αλλά και στην ψυχολογία των εν διαστάσει συζύγων, πόσο μάλλον των παιδιών τους, αν υπάρχουν», λέει στον ΕΤ η καθηγήτρια Κοινωνικής Πολιτικής στο Πάντειο κυρία Δέσποινα Παπαδοπούλου.

«Η λύση του γάμου», καταλήγει, «εκτός αν είναι συναινετική, είναι μια δύσκαμπτη διαδικασία, η οποία προσπαθεί μεν να προστατεύσει το γάμο, αλλά σε καμία περίπτωση δεν λειτουργεί υπέρ των δύο συζύγων. Χρειάζεται μια ισορροπία που σε μεγάλο βαθμό μπορεί να επιτευχθεί με τη χθεσινή πρόταση του υπουργού Δικαιοσύνης».